

Grin med materialisationer

Reportage fra en aften med underholdningstruppen "Circle of the Silver Cord" på Arthur Findlay College i England

Af redaktør K. P. Borkfelt

Australske [David Thompson](#) skriver på sin hjemmeside, at han er et af verdens bedste "Physical (Materialization) Mediums", og at hans evner er blevet testet gentagne gange gennem årene. Sammen med sin partner [Christine Morgan](#) rejser han verden rundt med sit show, og i slutningen af januar 2012 deltog de i en uges workshop arrangeret af "[Friends of Stansted Hall](#)". Med i London var også det fysiske medium [Scott Milligan](#) og andre australske venner.

Formålet med [workshoppen](#) var at give gæsteforskere mulighed for at forstå, hvordan medier arbejder. Højdepunktet var to aftener med fysisk medium-demonstration i "Library" på Arthur Findlay College. Sådanne demonstrationer kræver åbenbart omfattende forberedelser, så derfor var lokalet afspærret flere dage i forvejen. Man måtte heller ikke se ind i rummet, og derfor var gardinerne trukket for, og træpanelerne rullet ned.

Kontrollen

I dagene op til demonstrationen blev spændingen bygget op. David Thompson, Scott Milligan og Christine Morgan holdt foredrag, læste op og gav en smagsprøve på trancetale. De australske gæster fremstod som jordbundne og fornuftige. I diskussioner med andre medier var David Thompson således talsmand for, at vi som medier skulle levere klare, uomtvistelige beviser. Det var efter hans opfattelse ikke nok at sige, at en beskrivelse passede nogenlunde. Han ville selv levere uomtvistelige beviser. Og Christine Morgan sagde, at medier i mange år havde været mekaniske og robotagtige. Vi havde brug for flere videnskabelige eksperimenter, mente hun. De demonstrerede ikke deres egne evner som platformmedier undervejs, men vi havde store forventninger til den fysiske demonstration.

Torsdag den 26. januar kl. 19 mødtes vi i den grønne stue "Large Lounge" for at få gennemgået reglerne for deltagelse. Vi skulle møde nyvaskede, måtte ikke have drukket alkohol indenfor de seneste 24 timer og måtte ikke lugte af parfume. Christine Morgan – en slank, lyshåret, page-klippet kvinde – fortalte os om deres åndelige team, som ifølge websiden bl.a. består af William Charles Cadwell, Timothy Booth og Louis Armstrong. Man kan se tegninger af William og Timothy på truppens hjemmeside. Timothy er en dreng, og han klan godt lide at lege, så Christine Morgan havde medbragt noget legetøj, bl.a. et kulørt paprør ([trompet](#)) med et selvlysende stof på enden. Hun forklarede, at når Timothy legede med trompeten, bevægede den sig så hurtigt, at videnskabsfolk havde sagt, at det ikke kunne lade sig gøre på naturlig vis.

Der var meget strenge krav til os, om at vi ikke måtte bringe nogen form for lys, kamera, båndoptager, smykker, bælt eller jern af nogen art ind i rummet, fordi det kunne bringe David Thompsons liv i fare. David Thompson ville nemlig angiveligt få de forskellige hjælpere til at materialisere sig ved hjælp af [ectoplasma](#), der bl.a. dannes af materiale fra mediets krop, og hvis han blev afbrudt i processen af fx lys,

risikerede han at blive såret. David Thompson viste os et ar, som han havde fået på hånden, da han engang var blevet beskadiget af ectoplasma. Christine Morgan sagde, at det handlede om David Thompsons liv, og at vi at samme grund også skulle tage en række andre hensyn. Vi måtte fx. under ingen omstændigheder gøre brug af vores egne evner som medier, fordi vi så ville bruge den energi, som Thompson skulle bruge. Ligeledes af hensyn til Thompsons liv forbeholdt de sig ret til at afvise enhver uønsket person uden yderligere grund.

Vi fik forklaret, at Library i begyndelsen ville være meget koldt, men at det ville blive lunere undervejs. Det var tankevækkende, fordi rummet alt andet lige skulle have normal stuetemperatur ved starten og evt. i overensstemmelse med mange mediers erfaring blive kølet af i forbindelse med åndelig aktivitet. Her var det åbenbart omvendt. Før vi forlod den grønne stue udpegede Thompson to "uafhængige" kontrollører – den ene var den kvindelige direktør for Stansted Hall og den anden en mand, som tidligere havde hjulpet med at samle penge ind, så de var nærmest repræsentanter for værterne.

De ca. 40 deltagere i aftenens seance blev herefter stillet op i to rækker foran døren til Library. Hver især blev vi kropsvisiteret af en australier og en kontrollør, før vi blev lukket ind i seance lokalet, hvor David Thompson tjekkede os en sidste gang med en fintfølende jern-detektor og anviste os en plads ud fra hans vurdering af energien i rummet. Vi skulle sidde i en halvoval, og jeg fik plads på den ene langside sammen med Rikke, som var en anden dansk deltager.

Da vi alle havde fået anvist plads, blev kontrollørerne bedt om at tjekke lokalet og forskellige ting, som skulle bruges under seancen. Herunder kabinettet, hvor mediet skulle sidde og producere ectoplasma; Timothy Booths legetøj, skorstenen og reolerne. Jeg hviskede til Rikke, at det var som ved et trylleshows, hvor tryllekunstneren får os til at fokusere på noget helt andet end det, vi skulle for at opdage hemmeligheden. Så jeg kikkede i andre retninger. Jeg bemærkede, at der var sat noget over pærerne i lysekronerne – formentlig for at beskytte dem – og at kontrollørerne ikke kikkede bag ved de lange gardiner, hvor der faktisk var rum nok til at skjule folk og desuden mulighed for at bevæge sig ind og ud af vinduerne. Scott Milligan sad i dette område, og han styrede musikanlægget.

Mørkelagt og højrøstet

Da kontrollørerne havde sagt god for rummet, blev David Thompson fastgjort til en stol i kabinettet og fik et stykke sort stof foran munden. Så blev alt lys slukket og dørene forseglet med tape, så rummet var totalt mørkelagt, og der ikke trængte den mindste lysstribe ind under døren. Christine Morgan bad en bøn, og derefter fik vi besked på af fuld kraft at synge med på nogle slagere, for at skabe energi i rummet. Vi havde tidligere på ugen øvet os på denne del af programmet. Det var underordnet, om vi kunne synge ordene. Det afgørende var, at vi sang eller nynnede meget højt, så der blev mest mulig larm i rummet og dermed angiveligt mest mulig energi. Til tider spillede Scott Milligan musik, som vi blot skulle lytte til. Når vi ikke sang, skulle vi holde hinanden i hænderne, så man kunne sikre sig, at ingen af deltagerne rejste sig og derved kunne mistænkes for at være årsag til de fænomener, som vi skulle opleve.

Først meldte William Charles Cadwell sig. Han var angiveligt David Thompsons spirit guide. Vi kunne ikke se ham, men en mand bevægede sig rundt på gulvet med solide skridt. Der er et smukt blødt gulvtæppe i Library, men under seancen var der lagt en plade på gulvet, så vi kunne høre, når de spirituelle væsner havde materialiseret sig. Vi kunne stille spørgsmål til William. Et engelsk medium kaldet Emma spurgte fx,

om vores liv var forudbestemt, eller om vi selv bestemte? William sagde, at som han forstod spørgsmålet, ville hun have svar på, hvorfor tingene gik hende imod. Det bekræftede hun. Svaret var ikke helt entydigt, men snarere lidt filosofisk, i stil med den slags svar, vi ofte hører fra medier i forbindelse med trancetale. Flere stillede spørgsmål. Når de havde fået svar, spurgte William, om han måtte røre dem, og når de svarede ja, lagde han en stor varm mandehånd på deres hoveder. Vi andre kunne ikke se noget, men bad dem fortælle om deres oplevelser undervejs. Et engelsk medium kaldet Sam sagde, at hun havde forventet en kold hånd og derfor var overrasket over at mærke en stor, varm mandehånd. William svarede, at han skam var levende. Et andet medium kaldet Steven sagde, at han blev kureret for ondt i skulderen, da William lagde sin hånd på ham.

Lysshow

Efter William meldte Timothy Booth sig på banen. Han talte med en stemme som en bugtaler-dukke. Vi kunne ikke se ham, men det lød super sjovt. Han lavede forskellige ting med Christine Morgans legetøj. Bl.a. gik han rundt og slog os på knæerne med trommestikker, og han viste os en plade med nogle selvlysende numre. Den lille plade blev holdt med to små fingre, som Christine Morgan havde gjort os opmærksom på. Imidlertid kom han til at vende pladen lidt skævt, da han nåede hen til mig, og jeg kunne derfor se konturerne af en voksen mand, som bar pladen rundt. Timothy sendte også trompeten i svingninger, som lovet. Den landede angiveligt undervejs hos mediet [Susan Leybourne](#), men jeg oplevede mest et lysshow, som i min fantasi udspillede sig mellem lysekronerne. Jeg så og mærkede muligvis en kugle, men ikke trompeten. Jeg sagde til Rikke, at jeg følte det som at være i cirkus. Glad og munter stemning.

Der meldte sig nu nogle andre gæster fra den åndelige verden, heriblandt [Gordon Higginson](#), som i en årrække var leder af Arthur Findlay College og selv et fint medium. Han var Præsident for the Spiritualists National Union (SNU) gennem 23 år fra 1970 til sin død i 1993. Under seancen talte han om betydningen af SNU. Det lød som en tale, han kunne have holdt, dengang han var leder af SNU, og jeg tvivler på, at han ville holde sådan en tale om en specifik organisation, hvis han kommunikerede fra den åndelige verden i dag, især da når talen var rettet mod kursister, hvoraf mange kom fra andre lande, og derfor ikke havde relation til SNU. De deltagere, som havde kendt Gordon Higginson, kunne straks høre, at det var hans stemme. Faktisk mindede det meget om en båndoptagelse. Men udover selve talen, takkede han forskellige tilstedeværende, bl.a. en gammel ven, som nogle dage forinden havde læst en tale op, samt direktøren for Arthur Findlay College og en af de kursusansvarlige [Graham Hewitt](#).

Der var også et kort besøg af [Emma Hardinge Britten](#), men hun nåede kun at sige hej. Christine Morgan forklarede, at det var sværere for David Thompson som mand at formidle en kvindelig stemme. Jeg tænkte, at de måske ikke havde flere relevante optagelser med hende.

Bedstefar med baby

Der skulle nu præsenteres vidnesbyrd i overensstemmelse med traditionelle normer for medier. På Arthur Findlay College bliver vi som medier trænet i at kunne besvare alle mulige spørgsmål om den afdøde for at klarlægge identiteten af den spirituelle kontakt. Typisk bliver vi bedt om at besvare spørgsmål i stil med: Afdødes køn, alder, dødsårsag, relation til tilstedeværende person, tøjstil, arbejde, børn, minder og hobbies. Både David Thompson og Christine Morgan havde i ugens løb efterspurgt mere overbevisende vidnesbyrd, og dem regnede vi så med at få nu. Imidlertid var der kun ét familiemedlem på besøg denne

aften. Det var en mand, der sagde, at han var bedstefar til en af de kvindelige deltagere, og at han kunne huske hende liggende i sin barnevogn. Bedstefaderen var død, da hun var spæd, så hun kunne ikke bekræfte det, men det var jo sandsynligt, og nu fik hun da et kys af den genopstandne bedstefar.

Åndsvidenskabens historie

Mellem nogle af de spirituelle gæsters besøg sang vi af hjertets lyst, så der blev mere energi i rummet. Og vores sang blev snart suppleret af Louis Armstrong. På [Circle of the Silver Cord](#)'s hjemmeside har en række deltagere i tidligere seancer beskrevet, hvad de oplevede, og Louis Armstrong er tilsyneladende et tilbagevendende hit. Man hører en af hans kendte sange, men samtidig er der en, som lidt ubehjælpeligt spiller på en legetøjs-harmonika, så det virkede temmelig komisk. Man må håbe, at Armstrong har bevaret sin humor i den anden verden og ikke tager det musikalske for seriøst.

Til slut lød der et voldsomt bump, som angiveligt skyldtes, at David Thompson i ly af mørket og siddende i sin stol var blevet båret ud af kabinettet og placeret på pladen på gulvet ved hjælp af kræfter i den åndelige verden.

Scott Milligan tændte nogle røde lamper, så vi kunne se David Thompson, og de uafhængige kontrollører tjekkede, at han stadig sad bundet til sin stol med plastic strips, og at han stadig havde sit sorte tørklæde i munden. Han virkede temmelig upåvirket af alt det, der var foregået. Nærmest som om han havde sovet. Hvis han virkelig havde fået William, Timothy, Gordon Higginson, Emma Hardinge Britten, Louis Armstrong og pigens bedstefar til at materialisere sig ved hjælp af ectoplasma fra hans egen krop, ville han så ikke have været totalt udmattet? Hver gang en kommunikør fra den åndelige verden havde trukket sig tilbage under seancen, havde det lydt som slibrig væske, der blev suget ud af en vask. Vi så aldrig ectoplasma under seancen, og jeg har altid opfattet ectoplasma som en energi, der ikke laver lyd, men hvis ectoplasma virkelig kunne frembringe en så voldsom lyd, ville man så ikke have kunnet se spor af det efterfølgende? Christine Morgan støttede ham ud af rummet, som om han var en gammel træt mand.

Da showet var færdigt, og deltagerne på vej ud af rummet, begyndte teamet straks at fjerne ting. Som noget af det første satte en af dem en høj stige op for at fjerne noget ved lysekronerne, og samtidig ordnede Scott Milligan noget ved gardinerne i vinduesnichen, hvor han havde siddet. I stedet for at følge med de andre deltagere ud, gik jeg over mod vinduesnichen for at se nærmere på gardinerne og området bagved, men Christine Morgan lod mig forstå, at jeg ville være til ulejlighed for dem i deres oprydning. Circle of the Silver Cord siger, at de følger deres åndelige vejlederes anvisninger, og de lader de sig ikke teste på videnskabens betingelser, hvis det strider mod de åndelige guiders vejledning. Måske er det en af flere grunde til, at der deltog så få videnskabsmænd i workshoppen. Der var afbud fra eksperter i ugens løb. Jeg er selv universitetsforsker, men deltog i workshoppen i min egenskab af medium.

Generelt var det en begejstret flok, som efter seancen gik i baren for at diskutere aftenens oplevelser med hinanden og med de australske gæster, heriblandt David Thompson.

Men ved morgenbordet den følgende dag, var der flere medier, som sagde, at de ikke var blevet overbevist om, at alt var foregået i overensstemmelse med god etik for spiritistiske medier. I stedet for at opfatte Circle of the Silver Cord som et medieteam, der demonstrerer materialisation, kan man måske opfatte dem som leverandører af et satirisk underholdningsshow, som på en godmodig måde gør grin med lidet troværdige elementer fra åndsvidenskabens første år.